

Els gibraltarenys volen poder decidir entre un país o l'altre.

rava fa uns dies que tot allò que sigui configurar els gibraltarenys com a tercera part resultaria negatiu per a les posicions espanyoles. És a dir, cal evitar que les autoritats locals tinguin poder de veto sobre els pactes hispano-britànics, o simplement sobre les decisions angleses. Una altra cosa diferent és que el govern de la roca tingui influència en el parlament britànic i que reivindiqui amb èxit la defensa dels seus drets. La qüestió fonamental és que el diàleg i els possibles acords sempre seran més fàcils si només intervenen el Regne Unit i Espanya, que no si cal l'aquiescència gibraltarenya. Ara bé, no es poden aplicar acords que no tinguin el vist i plau de l'opinió pública d'aquella plaça. I això ho sap perfectament el govern de Margaret Thatcher i també el de Felipe González.

Atrapats en aquesta poderosa tenalla, els gibraltarenys demanen ara una certa capacitat d'acció exterior, perquè els resulta decisiva per al seu futur. En volen almenys la mínima per poder triar com a font principal del seu benestar entre Gran Bretanya i Espanya. S'adonen perfectament que ara el seu rerepaís és Andalusia i no Londres, i des de fa uns mesos envien missatges a Madrid que diuen que el seu progrés econòmic i social pot anar lligat a l'economia espanyola, però que no renunciaran ni a una sola unça de la seua autonomia política ni del seu autogovern.

Un mandat per a Joe Bossano

La situació en relació amb les elec-

cions anteriors de 1984 ha canviat substancialment. En aquell moment la discussió se centrava encara en qui havia de conduir el procés normalitzador amb l'Estat espanyol, i la resposta no oferí dubtes: Josua Hassan i el seu partit dels Drets Civils que havien dirigit la llarga fase de resistència des de 1944. Josua Hassan va caure del poder perquè s'estava plantejant un nou repte per al qual ell només tenia la resposta de sempre, que calia conservar les tradicionals garanties britàniques, i si aquestes flaquejaven, exigir-les i forçar la seva aplicació. Ara, però, cal fer projectes de futur autòctons i preparar una nova fase d'autoafirmació, i per a això calia canviar de líder i de fórmula.

En aquest context el mandat que l'electorat gibraltareny ha donat a Joe Bossano, cap del Partit Laborista, el dia 24 de març ha estat ben clar. El 58 per cent dels vots i vuit dels quinze escons de l'assemblea local, és a dir, la majoria absoluta, formen una base política suficient per negociar des d'una posició estable amb Londres i Madrid. Els pronòstics li atorgaven el 63 per cent dels vots, o sigui, que es tractava d'una victòria anticipada perquè era palès el desig d'aplicar noves formes de govern i de revisar les relacions amb les dues potències immediates. El 1984, Jose Bossano va creure que ja havia arribat aquest moment i es va equivocar: a les cinc del matí del dia de les eleccions es proclamava guanyador i mitja hora després era el cap de l'oposició. Tothom haurà d'anar a partir d'ara amb peus de plom, començant pel govern espanyol, que tradicionalment ha utilitzat aquesta reivindicació per aglutinar i agitar el nacionalisme hispànic més baix de sostre.

Tanmateix, les coses no són tan senzilles a Gibraltar. No es poden menys-

tenir, per exemple, les diferències entre Josua Hassan i el ministre principal i xent Adolfo Canepa, el seu successor de fa tres mesos i cap del partit. Hassan viu retirat de la política i ficat en el seu despatx d'assessor d'empreses i de negocis. No seria estrany que hagués vist amb més simpatia el plantejament més dinàmic de Joe Bossano que no pas els del seu ex-lloctinent. En plena campanya electoral Hassan va adreçar una carta als electors a favor de la candidatura de Canepa, però el text era tan tebi que tothom va comprendre que en el fons no recomanava votar-lo.

Alguns corresponsals subratllen molt la importància de les dones en la vida política d'aquesta plaça. El mateix Hassan va fer aprovar pel parlament local per sorpresa una llei de divorci durant la campanya electoral de 1979. La posà en vigor durant 24 hores, termini que aprofità, naturalment, per divorciar-se de la seva muller, i l'endemà la retirà. Ja divorciat, es tornà a casar amb la seva segona i actual esposa, una marroquina d'origen espanyol. També es diu que l'èxit final de Joe Bossano és degut a la tasca que ha fet la seva companya Rosa Mari (ell està separat de la seva dona legal) per fer-lo *presentable*. Per la seva banda, July, la dona d'Adolfo Canepa, empenyé decididament el seu marit perquè assumís el control del partit, forçés la retirada de Hassan i passés de número 2 a número 1. Ho va aconseguir durant tres mesos, però dijous passat, passà de número 1 a número 2, o sigui, cap de l'oposició, perquè la glòria és efímera. Mentrestant, el destronat Josua Hassan es dedica ara a fer diners, i molts, gràcies a les seves influències a la zona i al Regne Unit. Diuen que a Gibraltar el tràfic d'influències és un aspecte clau del seu desig polític, social i econòmic. □

ETA ACTUA DE NOU A MADRID I ÀLABA

La treva que mai no va existir

Mentre el segrest d'Emiliano Revilla és a punt de solucionar-se amb el pagament del rescat que ha exigint ETA, els dos últims atemptats de diumenge a Madrid i Àlaba indiquen quins són els arguments dels etarres.

Pasqual L. Pla/J. Hernández

L'assassinat d'un alt militar, el general retirat Luis Azcárraga, de 81 anys, diumenge a primera hora de la

vesprada a Salvatierra (Àlaba) i l'explosió d'una bomba en una zona on hi ha molts habitatges de militars, policies i jutges, molt prop de l'estadi Santiago Bernabeu de Madrid, una hora després, que provocà ferides de gravetat

a dues joves que es trobaven al costat, posa en evidència que ETA vol forçar la negociació amb el govern espanyol des d'una situació de prepotència i tenint com a element de pressió les últimes accions violentes.

El lloc on es produí l'explosió de Madrid, enfront del número 36 del carrer del General Perón, està situat a poc més de 100 metres del punt on ETA assassinà un altre alt cap militar, el vicealmirall Escrigas. Molt a prop hi ha tota una illa d'habitatges per a familiars de personals de la Marina i les seus d'alguns organismes internacionals, de manera que l'objectiu de la bomba, a més del que puja va apuntar la policia immediatament després de l'explosió (atemptar indiscriminadament contra els milers de persones que una hora després s'havien de dirigir cap a l'estadi del Real Madrid per presenciar el partit de lliga entre l'equip titular i el Sabadell), podria ser qualsevol de les entitats que hi estan radicades.

Cal assenyalar que les dues últimes accions d'ETA, a Madrid i a Àlaba, s'emmarquen dins d'una nova ofensiva violenta de l'organització basca, malgrat que —segons fonts policials— ETA no té prou efectius per a dur-la endavant. La pressió de la gendarmaria francesa a l'altra banda dels Pirineus i de les forces de seguretat de l'Estat espanyol han provocat un replegament —si més no, transitori— dels escamots d'ETA amb capacitat operativa. No obstant, a causa de les expectatives que havia suscitat la possibilitat que les negociacions entre ETA i el govern de Madrid arribaren a acords concrets, l'organització basca ha actuat amb contundència per a deixar ben clares les seves posicions. El govern espanyol també s'hi ha manifestat sense ambigüitats: mentre hi haja actes violents —segrest de l'industrial Emiliano Revilla, bombes o assassinats— estarà barrat el pas a qualsevol contacte o negociació. En aquesta situació, ningú no dubta que les negociacions s'han trencat, si més no durant una llarga temporada, ja que Felipe González, que va rebre la notícia dels atemptats quan es trobava de viatge oficial a Costa Rica, no pot deixar de tenir en compte les exigències en aquest sentit realitzades pels grups de l'oposició en el Congrés de diputats... amb violència no hi ha negociacions amb ETA.

D'altra banda, cal referir-se a la situació en què es troba el Partit Nacionalista Basc (PNB), el qual està lligat

de peus i mans després del pacte de govern que va signar amb els socialistes d'Euskadi. No obstant, la violència dels etarres permet que els nacionalistes moderats puguin alçar la veu i exigir-los que deixen de matar per fer possible l'inici i el manteniment de negociacions entre ETA i el govern de Madrid. En aquest clima, el PNB celebrarà el pròxim diumenge dia 3 d'abril l'*Aberri Eguna*, la tradicional cita nacional basca. El PNB ho celebrarà un altre any també com a partit que ostenta el poder a Euskadi, però evidentment en unes circumstàncies menys favorables que en anteriors edicions, compartint les responsabilitats administratives i polítiques amb els socialistes i dins d'una crisi interna que encara no ha tocat fons.

Segrest de Revilla, en la recta final

Entre 700 i 800 milions de pessetes sembla ser la xifra que amb tota probabilitat pagarà finalment la família d'Emiliano Revilla a l'organització ETA a canvi de l'alliberament de l'industrial sorità.

La família de Revilla ha mantingut en un secret absolut els contactes que, a través de diversos mitjancers, ha mantingut amb la direcció d'ETA en el sud de França. Com en qualsevol negoci (encara que ben tràgic) els portaveus de l'organització basca i els representants de la família del segrestat han discutit la quantitat inicialment exigida per ETA, 2.000 milions. Aquesta xifra fou posteriorment rebaixada a 1.500 milions, més tard a 1.000 i, finalment, sembla molt probable que haja quedat fixada entre 700 i 800 milions. Una entitat bancària s'ha ofert per facilitar a la família l'import total del rescat exigint per ETA i posar-la a l'abast dels mitjancers de l'organització en un banc de Brussel·les, segons ha pogut saber EL TEMPS de fonts policials.

En aquest sentit, cal destacar que ETA ha exigint que la família pague d'una vegada i íntegrament la quantitat finalment fixada i, a diferència d'altres segrests, l'organització terrorista no ha acceptat la fórmula de rebre una part del rescat en el moment de l'alliberament i la resta posteriorment a través dels mitjancers o contactes en el sud de França. Això és senyal —segons diverses fonts— de la falta d'infraestructura d'ETA i de la necessitat que té de mesurar molt les accions per evitar els dispositius policials. □

XI CAMPANYA CARLES SALVADOR

NOUS CURSOS DE LLENGUA I CULTURA DEL PAÍS VALENCIÀ

Nivells:

Iniciació castellanoparlants

Elemental

Mitjà

Superior

Preparatori professorat.

En acabar el curs els alumnes obtindran un certificat vàlid per a oposicions, contractes de treball, etc.

INFORMACIÓ:

**Centre
Carles Salvador**

VALÈNCIA:

C/. Moratín, 15, 6a. C.P. 46002.
Tel. 351 17 27.

CASTELLÓ DE LA PLANA:

C/. Enmig, 24,4a. C.P. 12001.
Tel. 20 56 67.

ALACANT:

C/. Pablo Iglesias, 29-entresol.
C.P. 03004. Tel. 520 56 67.